

העם

הגכה בלתי צנויה

קבוצת חיילים קיבלה לידה את הלפיד, יצאה לזרחה למירון. הרב הראשי הסביר את מהותו של ל"ג בעומר בהיסטוריה ה- יהודית. בטקס צבאי חונג עוד הג מחגי ישראל.

כמה ימים לפני כן ישבו מאות הסטודנטים של האוניברסיטה העברית, האזינו ל- דבריו של בוגר אוניברסיטה מפורסם, שטרם סיים את עבודת הדוקטור שלו. רב-אלוף יגאל ירון דיבר על המגמה הצבאית אשר צה"ל מבקש להנהיגה בבתי-הספר התיכוניים. ההגכה היתה בלתי צפויה: סגל התלמידים של האוניברסיטה העברית, שהיה פעם לב ההגנה הירושלמית ושהוציא מתוכו את 35 גיבורי השיירה לגוש עציון, התייחס ברובו המכריע בשלילה לרעיון.

מעבר לדברי הויכוח ההרפיים התבטא- טאלה המטילה את צוה על כל אזרח במדינה: האם מצבה הנוכחי של מדינת ישראל, העלול להימשך, זור שלם, הוא מצב מלחמה או מצב של שלום?

אם יוגדר המצב כמצב מלחמה, כפי שביקש לעשות זאת הרמטכ"ל, הרי שמוצדק לא רק קיומו של משטר דיקטטורי פוטנציאלי, במעטה של חוקי חרום, אלא שגם אופי החינוך הניתן לילד יהפוך את יושבי המדינה יותר ויותר לעם צבאי, בדומה לגרמנים וליפאנים. אולם אם מצב שלום הוא, הרי שיש לתת מעמד נורמלי לצבא, לבטל את פולחן הגנשק מבלי לבטל את כושר ההגנה של המדינה.

מדיניות

ישראל. שדה הקרב

אזרחי ישראל התרגלו זה מכבר לרעיון שהם חיים באזור סכר הנתון לפורענות ומלחמת העולם השנישית. אולם לא עלה על דעתם מעולם שארץ זו עלולה לשמש שדה הקרב המכריע במלחמה, בצניעותם הסתפקו במעמד של שדה קרב צדדי, חסר השכיבות לעומת שדה הקרב המכריע באירופה.

השבוע התפוצצה פצצה שניפצה אשליות אלה לרסיסים, בישרה התפתחות העלולה לנפץ לרסיסים את הארץ כולה. הכניעה הוטלה על עליזי ויליאם פסטלה, ראש המיבצעים של צי ארצות-הברית, ארץ נה ממלא הצי מקום נכבד וחשוב יותר מאשר חיל-היבשה. פלישה לתוך הבטן. אמר האדמירל בוד"ח טורי, שפורסם בעיון צרפתי וישלע אף כל ההכחשות אין פסק שהוא אמיתי: במלחמת העולם השלישית תהיה אירופה ה- מערבית אבודה, ושום מאמץ אפשרי של מטה הגנרל אייזנהאור לא יציל אותה מגורל זה. כוח המגן האמריקאי ייסוג לאפריקה הצפונית, ושם יערך לקרב הגנה בחסות הים התיכון, בו ישלט הצי האמריקאי.

לפי תכנית זו יע-ור קו ההגנה האמריקאי העיקרי לאורך הרי תורכיה ופרס, וקו ההגנה השני יעבור, מן הסתם, ליד תעלת סואץ - הקו הנוח ביותר להגנה במרחב כולו, (מאחר שהוא קצר ושוכן מאחורי מדבר סיני). הקרב העיקרי של המלחמה כולה עלול להיערך בין שני קוים אלה - בשטח סוריה, עיראק, הירדן וישראל. ואם יפול המרחב, תהיה מטרת האיסטרטגיה האמריקאית לכבוש שו חרה: כדי להפכו לבסיס עיקרי לפלישה לתוך הבטן של ברית-המועצות.

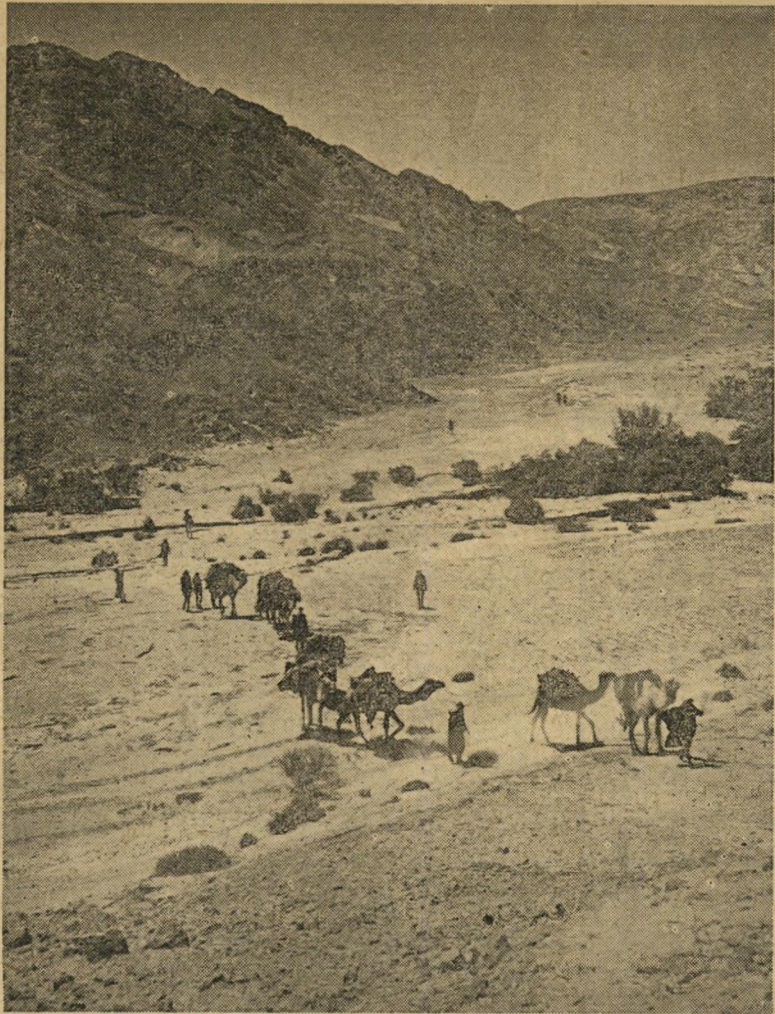
יהיה גורל הקרב כאשר יהיה: לפי תפיסה צבאית זו תשונה מדינת ישראל ושאר מדינות המרחב מטרה עיקרית להכניעה אוטומית, לנחיתות מיומת ולהשמדה יבשתית. המתנגד השתגע. האדמירל פסטלה

הוא דמות מרכזית בתכנון הצבאי האמריקאי, ותפיסתו מובילה למסקנות פוליטיות מרחיקות לכת. העיקרית: ידידות העמים השוכנים במרחב (היינו הערבים) תהיה גורם בעל חשיבות מכרעת לכוחות-החזית האמי- ריקאיים. יש לעשות את הכל כדי להפכו ידידים לאמריקה, למנוע חידרת השבעה סוד- ביטית. על מובח זה יש להקריב את: הדי- אינטרסים של האימפריה הבריטית במצרים ובסודאן, ואת האינטרסים של צרפת בסור- ניסיה ומרוקו. קרבן שני: מדינת ישראל, המתקיימת על דולארים אמריקאיים.

התנגדותו המוחלטת של הפנטאגון, הבניין בעל חמש הצלעות בו שוכנים למפקדת הכוחות המזוינים גוואשינגטון, למדיניות הפרו- ציונית של אמריקה, אינה חדשה. שר הצי פורסטל היה בשעתו המתנגד החריף ביותר להכרזת של שטרמן בישראל, ואי קבלת

בית עשירים - חדרים מאבק, אליהם הובי לו מדרגות וחצר מרוצפת עם בור מלא מי גשם, כאילו עוד הרחה את צמאון הדיירים. 17.00 - גם הקבוצה השנייה חזרה מ- טיולה למעיין. שתינו שם מיים קרים והת- רחצנו, הם מסמרים בהנאה. אני מקנא בהם

מדורה. הוא רק רוצה לפנות לעצמו מקום. בכל זאת קמים כמה בחורים לראות אם באמת באו הגמלים. יש סיכויים גדולים שלא יגיעו, למרות שכל העינין כבר סודר והער- בים הסכימו לתת לנו שמונה גמלים לטיול. גם לפני יומיים חשבו המארגנים שכל העינין

עמק רחב ומוריק, המתפתל ברחבות אדירה בין צוקים חשופים...

כי גם אנחנו היינו יכולים לשתות מים קרים בטיולנו בחורבות אילו היה לנו במה לדלות אותם מן הבור.

אחר ארוחת הערב התארגנו לשינה. בגלל הרוח החזקה הנושבת משעות הצהריים הצי- טופפנו בפנים הבית החורב אשר קירותיו העבים מהווים מגן מצויין נגד הרוח והקור.

הגמלים! הגמלים!

20.00 - משך שעה קוששנו עצים למי- דורה. תחילה הייתי מוכן להשבע כי אין ממה להבעיר מדורה - סביבנו מדבר שמש. אך המנוסים המעטים שבינינו צחקו לי: אוננו שית ריחני - הלענה המריחה - ה- גדל כמעט בכל מקום הנו חומר מצויין ל- תבערה. רק עתה, שכשבי על ערימת הלענה הענקית שקוששנו, יש לי שהות להרהר בוד- סרון היחיד של הצמח הירוק - העשן הער- לה מן המדורה מול מעיני. מעות בלי הרף ואני משתעל כזקן בן 70. רק העצלנות מר- תקת אותי למקומי - היא והעובדה שקשה לנו: סביב המדורה כשלמעלה משלושים איש דחוסים איש ליד רעהו. ובסופו של דבר, העשן אינו כל כך נורא. יש מצב רוח ושי- רה אדירה בוקעת מכל פה.

פתאום נפסקת השירה. "חברה!" צועק מישהו, "הגמלים הגיעו!" "שטויות!" עונה אחד היושבים סביב ה-

זאבה, הטבח הזמני...

לא היינו יכולים לומר להם למחרת להעמיס את הגמלים או לצאת לתצפית.

יום א' - שני למסע.

02.00 - "רק לא זה! רק לא זה!" אני מתפלל, חצי מנומנם, ועוצר אז נשימתי בתוך שק השינה.

תק, תק, תק. זהו זה! התפילה לא עזרה. יורד גשם! קערבי המוסר את נשמתי לאי- לה אני נכנע לגורלי ומתכוין עוד יותר בתוך השק, לא מפני שחשבתי להתחמם אלא כששט כדי להקטין ככל האפשר את שטח גופי ה- נתון לחסדי הגשם.

שק השינה שלי הוא שק פסיכולוגי בלבד. הבאתי אותו כי פשוט מחמם יותר לחשוב שאני ישן בתוך שק שינה מאשר תחת שמי- כה פשוטה. כך לפחות השבתי בתל-אביב. אך למעשה אין כל הבדל - לשק חסר מכי- סה הברונט המגן על הישן בו מפני רוח וגשם - ואני קופא מקור.

אני נזכר בסיפורים של אנשים הנישת לים להרום ומתחיל לספור את טיפית הגשם ה- יורדות עלי: אחת, שתיים, שלוש, ארבע... לשוא. אני פשוט לא יכול לרמות את עצמי. עד אשר לבסוף רחמו השמים עלי: הגשם פסק - אני יכול לישון.

האם אנחנו לא גברים?

10.45 - חסרים 40 כדורים רובה! ועד שיתברר לאן נעלמו, לא נוזז מפה. התרמיל על הגב מעיק - זה למעלה מרבע שעה שאנו ערוכים בשלוש שורות, כל כיתה ב- שורה, ומוכנים ליציאה. אך הכאב לא מפרע לי - די לי להעיף מבט לתרמיל העצום הקשור על אחד הגמלים כדי שהתרמיל שאני נושא יהפוך משקל נוצה.

החיסוסים בתעלומת הכדורים נמשכים. "כל מי שקיבל רובה וכדורים ירים את ידו!" פוקד יוסקה, האחראי לגשק, בפעם השלי- שית. לי אין רובה. במקום זה תחבו לי ארגז פעולה עם מאתיים כדורים למקלע. להגנתי האישית יש לי את האקדת שהבאתי עמי.

לבסוף נמצאו הכדורים. גם הערבים מוכי- גים לזוז, כל אחד ליד גמל, תגור כדורים ורובה על שכמו. לפני שעתיים עוד סערה רוחם כי רצינו לתת להם רק שלושה רובים. "מה אנחנו?" התרעמו. "האם אנחנו לא גב- רים או שאתם חושבים שמי שיתקיף אותכם לא יירה בנו?"

עמוס ניצב מולנו: "אנחנו יוצאים עכשיו ל- רב" הוא מודיע. "את תהיה דרך קשה וקימת סכנה גדולה. לכן נצא במסגרת צב- אית ונשמור על משמעת חזקה." היא קובע את סודר המטע: כיתה א' תוביל. אחריה יצאו כיתה ב' והגמלים. בסוף תצעד כיתה המאסף, כיתה ג' (שלי).

כבר סודר ושהשתתפות הגמלים ודאית ובכל זאת הודיע שייך השבט שהיה צריך לספק את הגמלים ברע האחרון כי לא יוכל לע- מוד בהבטחתו ולספק לנו גמלים. שבטו, ערב אל-עזומה, הוא הסביר כהנמקה, נמצא במצב של ריב דמים עם השבטים ב, רך והוא חושש מנקמה.

או נאלצו לחפש באופן בהול מקור אחר להשגת גמלים. אך בנבג הישראלי מוגבלים מקורות אלה ביותר: ישנם שבטים בודדים בלבד, ורק הם יכולים לתת גמלים. פנו למר- של הצבאי בבקשת עזרה ולבסוף יצאו לשי- בט ערב אל-תרבין עם מכתב מקצין הממשל לשייך השבט. תמורת שלוש וחצי לירות לי- יום עבור כל גמל ולירה עבור מלווה ערבי הוא מוכן לספק שמונה גמלים וחמישה ער- בים לעשרה ימים.

שלא כקודמו מעזומה, עמד שייך התרבין בהבטחתו. מן החשכה הגיעו דמויות אפלוח אל תוך מעגל האור של המדורה. "הגמלים! הגמלים!" קראו האנשים איש לרעהו. הנמ- לים כרעו ברך ורוכביהם ירדו ארצה, חיפשו להם מקום ליד האש.

ערבי עטוף עבאיה שחורה ותבוש כפיה פילס לו דרך בין הנאספים, הושיט את ידיו כמעט אל תוך האש להתחמם. חבריו הצטר- פו אליו ולידם שלוש הבחורים שבאו אתם. הבחורים סיפרו שיצאו מנחנה הש ש עוד בשש בוקר ורכבו כמעט בלי הפסק מאז - למעלה מ-12 שעות!

מפקדי הכיתות עברו בין אנשיהם ונתנו את ההוראה: אין לבוא במגע כלשהו עם הערבים. אין לדבר בגוכחותם על שום נושא צבאי, אין לומר להם מה כיוון המסע. רק איש אחי יטפל בהם, וכל הרוצה משהו מן הערבים יפנה אליהם.

אחת, שתיים, שלוש, ארבע...

מיד לאחר שהערבים הספיקו להתחמם, קמו כמה מהם ואספו מהם השיחים שנערמו ליד המדורה, הוציאו מן האש גחלים בוערים והדליקו לעצמם מדורה נכרדת, מרחק כמה מטרים ממדורתנו. בידוד זה לא נבע מיהי- רותיחה, אולם לבני מדבר אלה חסר חוש המשמעת שיאפשר התחברות אתם. אילו נק- בעו יחסינו אתם על בסיס חברותי ושוויון

אותות כרגלים המיוסרות...

11.15 - המסע התחיל. בשורה ארוכה מתקדמים אנשי שתי הכיתות הראשונות, חר- צים את הדרך בכיוון מזרחה; אחריהם צו- עדים הגמלים בצעדיהם המתנדנדים. אנחנו נותנים להם להתקדם מעט ויוצאים לדרך.

עוברים את רצועת הדרך הצרה ונכנסים לואדי. מכאן ואילך אין שום קשר עם העולם החיצוני. יש לנו אוכל, יש לנו מים, יש לנו נשק ויש לנו מצב-רוח וכוונות. דרוש לנו רק מזל - הרבה מזל - לגמור את הטיול לפני שתוכנן ולהגיע לסופו כפי ש- יצאנו: כשי בחורות 28- בחורים. 12.00 - הגשם פסק. מבין העננים ה-